

Inleiding – Kayra

Ik weet niet precies waarom ik die dag naar het archief ging.

Misschien was het onrust, of iets wat tussen de regels bleef hangen in oude verslagen.

Iets trok me erheen.

Tussen vergeten dossiers en verzegelde documenten vond ik het. Geen classificatie, geen stempel.

Alleen een map, oud en beschadigd, met één naam erop geschreven: Gillian. Met de hand. Alsof het op mij had liggen wachten.

Ik ben nu de leider van de G.E.T. Ik zou dit niet persoonlijk moeten nemen. Maar zodra ik de eerste zin las, mijn naam, op dat blad, wist ik: hij heeft dit voor mij achtergelaten.

Niet als bekentenis. Niet als excuus.

Maar omdat hij wilde dat ik het zou zien.

Wat volgt deel ik niet om hem te eren. Maar omdat ik vind dat hij recht heeft om zijn kant van het verhaal te vertellen.

Gillian

Proloog - Omdat jij alles moet weten

Ze zeggen dat ik dood ben, Kayra. Misschien klopt het. Misschien ook niet. Wat betekent dood nog, als je naam voortleeft in fluisteringen en angst? In systemen. In orde.

Maar voordat ik een naam werd die anderen slechts durfden uit te spreken in de schaduw, was ik iemand anders. Een jongen. Gabriël. Een kind met meer vragen dan antwoorden, met ogen die te veel zagen en een hart dat te zacht was voor de wereld waarin hij leefde. Ik was geen leider. Geen monster. Alleen iemand die vroeg waarom alles zo kapot was en nooit genoeg nam met het antwoord: "Zo is het nu eenmaal."

Dit verhaal is geen rechtvaardiging. Ook geen schuldbekentenis. Noem het een getuigenis. Van een man die koos. Die zijn menselijkheid niet verloor door macht, maar haar vond in controle. In orde. In offers die niemand anders durfde te brengen.

Ideeën die botsten: goed tegenover kwaad, orde tegenover chaos, menselijkheid tegenover de kille logica van overleven. Maar die grenzen vervaagden. Want soms is de redder ook de dader. En soms is het monster slechts iemand die te lang alleen werd gelaten met zijn idealen.

Ik vraag je niet om me te vergeven, of om me te begrijpen. Maar als je werkelijk wilt weten waarom het zo ver kwam, waarom de G.E.T geboren werd, waarom ik werd wie ik werd, dan moet je terug. Naar het begin. Naar de jongen die Gabriël heette en langzaam veranderde in de man die jullie kennen als Gillian.

Durf te kijken. Niet om mij te verlossen, maar om jezelf af te vragen: als ik daar had gestaan, wat had ik dan gedaan?

Hoofdstuk 1 – Van Gabriël naar Gillian

“Een herder wordt niet geboren. Hij ontstaat in de schaduw van het verlies.”

Voordat ik Gillian werd, heette ik Gabriël.

Ik was een jongen zoals er zovelen zijn, zachtaardig van aard, leergierig tot op het bot, met een hart dat sneller klopte van verhalen over ontdekkingen en rechtvaardigheid. Opgegroeid in een arbeiderswijk aan de rand van Amsterdam, waar de gevels verweerd waren en de dromen vaak kleiner dan de kamers waarin ze werden uitgesproken. Mijn ouders, eenvoudige mensen met ruwe handen en zachte stemmen, leerden me dat waardigheid niet zit in wat je bezit, maar in hoe je leeft, met rechte rug, open ogen en een hart dat blijft kloppen voor anderen.

Onze dagen waren eenvoudig. Mijn moeder zong tijdens het koken, mijn vader repareerde dingen die anderen allang zouden hebben weggegooid. In de weekenden gingen we naar het park. Geen grote gebaren, geen luxe. Maar liefde. Veel liefde. En hoop, hoop dat ik iets zou worden.

Iets goeds. Iets groters.

Maar het leven heeft geen geduld met jongens die dromen.

Op een avond, vlak voor mijn tiende verjaardag, brak het noodlot onze voordeur open. Wat begon als een rustige familiedag, het soort dag waarop je denkt dat het leven stabiel is, eindigde in rook en sirenes. Twee rivaliserende drugsbendes, ik kende hun namen niet, maar ik kende hun gezichten, raakten verward in een uit de hand gelopen confrontatie. Midden in onze straat.

Midden in ons leven.

Ik herinner me het geluid nog. Geen filmgeluid. Geen dramatische soundtrack. Alleen het scherpe, droge knallen van wapens. De geur van kruid en paniek. En het moment waarop mijn ouders, nietsvermoedend op het verkeerde moment en op de verkeerde plek, werden neergeschoten. Alsof ze geen mensen waren. Geen ouders.

Gewoon... obstakels.

Die nacht stierf Gabriël. Niet biologisch. Maar alles wat ik was, alles wat ik geloofde, alles wat me kind maakte, verdween met hen.

Wat overbleef, was Gillian. Geen harde jongen, geen geboren leider. Gewoon iemand die probeerde rechtop te blijven staan in een wereld die ineens te groot en te gevaarlijk was. Ik werd stiller, voorzichtiger, minder vatbaar voor mooie verhalen. Niet omdat ik moediger was geworden, maar omdat ik had geleerd dat dromen niet altijd overleven.

Gillian was niet ontstaan om te vechten, maar om vol te houden. Ik luisterde meer dan dat ik sprak, zocht naar patronen in mensen en situaties, alsof begrijpen een vorm van bescherming kon zijn.

Ik wist nog niets van gerechtigheid of wraak. Alleen dat ik niet nog eens zo onvoorbereid overvallen wilde worden.

Hoofdstuk 2 – Het verrotte systeem

Ze zeggen dat tijd alle wonden heelt. Maar dat is een leugen die wordt verkocht aan mensen die geen keuze hebben. Tijd heelt niets. Ze legt alleen een dunne laag stof over de rotzooi, totdat de wind het weer wegveegt.

Na de dood van mijn ouders probeerde ik te geloven dat er rechtvaardigheid bestond. Ik deed wat men mij zei te doen. Ik praatte met maatschappelijk werkers, die me aankeken met ogen vol medelijden, maar zonder oplossingen. Ik sprak met rechercheurs, die beloofden dat ze “hun best zouden doen.” Ik wachtte. Dagen werden weken. Weken werden jaren. En de gezichten van de mannen die mijn ouders hadden vermoord, liepen nog steeds vrij rond. Ik probeerde een normaal leven op te bouwen. Met school en vrienden, maar het gewone leven had geen plaats meer voor mij. Ik was als een mes in een keukenla vol lepels, nuttig, maar op een andere manier.

Elke keer als ik dacht dat het stof zich had neergelegd, gebeurde er weer iets. Een buurjongen neergestoken. Een meisje uit de straat verdwenen, nooit meer teruggevonden. En telkens weer diezelfde patronen: politie die te laat kwam, instanties die elkaar de schuld gaven, papieren die zoekraakten.

Toen wist ik het: het systeem is niet kapot. Het werkt precies zoals het bedoeld is, voor hen, niet voor ons. En als dat zo is, dan heeft wachten geen zin.

En toen... toen gebeurde er iets wat het laatste sprankje hoop in me doofde. Oom David, geen echte oom, een buurman. De man die me opving na de dood van mijn ouders. De man die me naar school bracht, te eten gaf, mijn huiswerk nakeek. Hij leerde me dat een mes vooral een gereedschap was, tenzij je geen keuze had. Hij was de laatste volwassene in mijn leven die ik vertrouwde.

Op een avond, toen we de laatste boodschappen voor het weekend haalde, werd hij doodgestoken. Een winkeldief. Hij stond in zijn weg. Een koelbloedige daad. Ik? Ik stond ernaast. Mijn benen voelden verlamd. Ik huilde. Schreeuwde. Niemand deed iets. Politie deed niets. “Gewoon pech, een tragisch, noodlottig ongeluk.” Zeiden ze. Ze zochten een week tevergeefs naar de dader en gingen daarna door naar het volgende dossier. Voor mij betekende het maar één ding: ik stond er nu écht alleen voor.

Na Davids dood voelde ik de stad veranderen. Of misschien veranderde ik zelf. Ik zag geen

gezichten meer, alleen rollen: wolf, schaap, hond. Ik sprak minder. Ik luisterde meer. Ik merkte dat mensen zich anders gedroegen als ik bleef kijken, alsof ze voelden dat ik alles onthield. Slapen werd moeilijk. Eten werd bijzaak. Mijn wereld bestond uit informatie verzamelen. Namen. Locaties. Routinetijden. Niet uit woede, maar uit noodzaak. En dan wachten tot er weer iets gebeurde. En dat gebeurde sneller dan ik dacht.

Het was op een regenachtige dinsdag dat ik h m weer zag. De wolf die David neerstak. Een drugskoeriertje. Ik volgde hem. Eerst uit instinct, toen uit overtuiging. Hij moest verdwijnen, voordat hij wordt als zij. Ik volgde hem een steeg in.

Mijn hart sloeg sneller terwijl ik dichterbij kwam. Mijn handen tintelden, alsof mijn lichaam iets wist wat mijn hoofd nog probeerde te begrijpen. Een stem in me fluisterde dat ik terug moest gaan, dat dit verkeerd was. Maar mijn voeten luisterden niet.

Hij deinsde achteruit toen hij me zag, verrast door mijn leeftijd. Dat gaf me de seconde die ik nodig had. De geur van metaal en regen mengde zich. Mijn ademhaling was kort, haast schokkend. Mijn handen deden wat mijn hoofd nog steeds niet helemaal durfde te begrijpen. Het mes was klein. Niet van mij, maar van hem.

Die nacht kwam ik thuis met bloed onder mijn nagels, maar niet van mezelf.

Ik waste het weg, maar het gevoel bleef plakken. Ik dacht even aan Davids lach en er was een fractie van aarzeling. Had ik...? Nee. Als ik dit niet had gedaan, waren er meer onschuldige mensen vermoord. Er was geen schuld. Geen spijt. Alleen de wetenschap dat ik het opnieuw zou doen.

Op mijn vijftiende was ik geen slachtoffer en geen kind meer. Ik overtuigde mezelf dat ik niet wreed was, alleen doeltreffend. Dat ik geen moordenaar was, alleen iemand die de balans herstelde.

Hoofdstuk 3 – De redder met de gebroken ziel

Voordat mijn naam gefluisterd werd in de schaduw van de nacht, was ik gewoon een jongen met te grote ogen en te veel vragen. Geen leider. Geen monster. Alleen een kind dat begreep: “De wereld heeft geen plaats voor twijfel.”

Ik herinner me hoe ik naar de wereld keek met een mengeling van hoop en angst. Mijn hart was groot, maar mijn omgeving maakte het klein. De liefde van mijn ouders voelde als een zachte deken, veilig en warm, maar die warmte was vluchtig. Hun verlies brak iets in mij, iets wat nooit helemaal geheeld is.

Later leefde ik onder het ijzige masker van discipline, strategie en controle. Niet als een kille berekenaar, maar als een man die al te vaak had verloren. Ik was niet koud, ik was gebroken.

Soms, in de stilte van mijn routines, kwam alles weer terug. De geur van mijn moeders keuken, de warmte van mijn vaders hand op mijn schouder na een moeilijke schooldag. Flarden van een leven dat nooit voltooid werd. Flarden die me bleven achtervolgen in elk plan dat ik maakte, in elke stap die ik zette.

Soms, in de stilte van de nacht, hoor ik een stem die niet van mij is. Een stem die zachter is, gebroken. Gabriël, denk ik dan. Maar hij is al lang weg. Alleen zijn echo blijft hangen. Ondanks dat hij er niet meer is. Laat hij me niet volledig met rust. In momenten van eenzaamheid glipt zijn verleden binnen, een flits van hoe het ooit was. Het is een gevoel, geen realiteit. Flitsen van mijn ouders, geuren van mijn ouderlijk huis en zelfs stemmen. Herinneringen aan een jongen die ik ooit kende, maar die verloren is gegaan in het geweld.

Ze zeggen dat ik veranderd ben, dat Gabriël nooit meer terugkomt. Maar ik weet beter... Soms, heel even, komt hij door mijn harde façade heen. Een glimp van de jongen die ik ooit was.

Ik moet een manier vinden om alles van Gabriël te wissen. Zijn zwakte en onbedoelde bemoeienis met mijn plannen moeten stoppen.

Mijn missie werd mijn religie. Ik zou de wereld redden. Koste wat het kost.

Maar elke duistere daad bracht me dichterbij datgene waar ik ooit voor gevluucht was, waar ik me ooit tegen verzette. En op een bepaald moment hield ik op het te verbergen. De duisternis was geen last meer, ze werd deel van mij. Mijn taal. Mijn gereedschap.

En toen kwam die dag. De dag dat mijn lege bestaan veranderde. Ik kruiste *jouw* pad. Een meisje met twee gezichten. Jij noemde jezelf Shyenna, maar ik noemde je Kayra. In jou zag ik mezelf: verwarring, pijn, immense kracht. Je was jong, wild, maar puur.

Ik redde je niet uit medelijden. Nee, ik zag een kans. Niet om een kind te beschermen, maar om een erfgenaam te creëren. Iemand die mijn idealen kon dragen. Iemand die mijn werk kon voortzetten wanneer mijn tijd gekomen was.

Door jou begreep ik iets wat ik altijd had ontkend: “Zelfs ik kan mijn doel niet alleen bereiken.” Ik moest mensen om me heen verzamelen, mensen zoals ik. Gebroken zielen. Mensen die geen plaats kregen in het licht van de samenleving. Mensen die iets te bewijzen hadden.

Hoofdstuk 4 – Mijn geheim

Zoals je weet ben ik door iemand de organisatie binnengehaald. Het was een tijd waarin ik nog zoekende was. Net achttien. Geen leider, geen herder. Slechts een overlever. En in die grijze zone, tussen kind en wapen, ontmoette ik hém. Een schaduw met een glimlach. Een man zonder naam, zonder verleden, alleen bekend onder één titel: de Architect.

Niemand wist waar hij vandaan kwam. Sommigen fluisterden dat hij een ex-spion was, een overgelopen generaal, een geest uit een vergeten oorlog. Maar er waren geen foto's. Geen documenten. Alleen verhalen en sporen van mensen die verdwenen nadat ze zijn pad kruisten.

Hij zag iets in mij wat niemand anders zag. Potentieel. Waar anderen een verloren kind zagen, zag hij een kans. Hij vormde me tot een perfect wapen. Geen mens, maar een mechanisme. Hij gaf me geen lessen, hij gaf me codes. Geen liefde, maar kaders. Elke aanraking was een test. Elke opdracht een ritueel. Onder zijn leiding leerde ik infiltreren, manipuleren en elimineren. Niet uit woede, maar uit precisie. Emotie werd afgeleerd, twijfel gecorrigeerd.

Maar ik droeg iets in mij wat hij nooit kon wissen. Een oud vuur. Een verlies dat nooit was gedoofd. Mijn ouders, vermoord door rivaliserende drugsbendes toen ik nog een kind was, een brute afrekening die niets met hen te maken had. Jarenlang had ik dat weggestopt, zoals hij me had geleerd. Tot ik op een dag, na een geheime missie in Zuid-Europa, de namen vond. De gezichten. De details.

Wat volgde, was geen wraak uit woede, maar uit doctrine. Ik gebruikte zijn methodes: geen sporen, geen overlevenden. In drie dagen veegde ik vier bendes van de kaart. Discreet, genadeloos. Een operatie die in militaire kringen als 'buitengewoon schoon' werd omschreven.

Maar hij zag het anders. Geen toestemming, geen opdracht, dus geen excuus. In zijn ogen had ik mezelf boven het systeem geplaatst, iets wat hij als een gevaarlijk precedent beschouwde. En hij strafte me.

Een week lang hield hij me vast op een geheime locatie die ik zelf nog had helpen ontwerpen. Niet om informatie los te krijgen, maar om me te breken. Ik werd onderworpen aan fysiek en psychologisch geweld, uitgevoerd door collega's die ik ooit als broeders beschouwde. De boodschap was helder: mijn gevoelens zijn niet van mij. Mijn verleden is niets. Ik ben van hen.

Toen hij me uiteindelijk vrijliet, sprak hij geen woord. Hij keek me alleen aan, met een blik die meer vernietigde dan alle martelingen ooit hadden gedaan.

Ik raakte steeds verder verstrikt in een wereld van geweld en loyaliteit zonder wederkerigheid.

De grens tussen wie ik was en wie ik moest zijn vervaagde.

Maar ergens, tussen de opdrachten door, begon ik te vermoeden wat hij werkelijk van me had gemaakt. Geen erfgenaam. Geen zoon. Maar zijn bezit. Een pion.

Ik herinner me hoe ik hem haatte. Niet vanwege zijn straffen, maar vanwege zijn ogen. Die lege, kille blik waarmee hij mijn zwakte scande.

In een daad van bevrijding, of misschien verzet, vermoordde ik hem. Stil. Zonder ceremonie.

Ik liet zijn lichaam verdwijnen en nam de schimmige organisatie over die hij jarenlang vanuit de schaduw had geleid: G.E.T, toen nog de Geheime Eenheid van Terroristen.

Niemand wist hoe het gebeurde. Sommigen geloofden dat hij nooit was gestorven, alleen vervangen. Verdwenen zoals hij altijd verscheen. Geen lichaam. Geen graf. Alleen stilte.

Ik heb er nooit over gesproken.

Maar sindsdien draag ik iets in mijn blik wat geen enkele opdracht kan verklaren. Een duisternis.

Hoofdstuk 5 – Ontstaan van mijn G.E.T

“We bestaan niet. En precies daarom werken we.”

De G.E.T was lange tijd niets meer dan een bouwwerk. Voor een architect met enkel één visie. Macht. Het was geen organisatie. Geen eenheid. Geen plan.

Enkel een naam die soms opdook in het gefluister van spionagediensten. Een angstbeeld voor wie per ongeluk te diep klikte in verboden netwerken.

Tot ik het overnam.

Waar anderen chaos zagen, zag ik potentie. De G.E.T was een vat vol slapende middelen: verloren talent, stilgevallen expertise, totale bewegingsvrijheid. Geen wetten. Geen toezicht. Geen schuld. Precies wat ik nodig had.

Fase I – Structuur door selectie

Mijn eerste daad was helder: snijden.

Niet in vlees, maar in mensen.

Ik ontwierp een hiërarchie die niets te maken had met rang of afkomst. Niet wie je was telde, maar waarom je bleef. Wie zijn eigen belang voorop stelde, verdween. Wie bleef, werd getest: fysiek, mentaal, ideologisch.

Er kwam geen ritueel. Geen eed. Alleen opdrachten. Gevolgen.

Improvisatie maakte plaats voor protocol. Wantrouwen voor structurele loyaliteit.

Wat ooit een los netwerk was, werd een eenheid.

Strak geleid. Onzichtbaar. Meedogenloos efficiënt.

“We werken niet in het duister om ons te verstoppen,” zei ik.

“Wij werken daar omdat niemand anders durft te zijn waar wij zijn.”

De G.E.T werd niet opgericht. Het ontstond door eliminatie. Wat overbleef, was essentie.

Kern. Orde.

Fase II – Onzichtbare diensten

Ik wist: legitimiteit krijg je niet. Die verdien je.

Dus begonnen we met operaties die niemand anders mocht uitvoeren. Cyberaanvallen neutraliseerden we voordat ze ontdekt werden. We infiltreerden netwerken die zogenaamd niet bestonden. We schakelden dreigingen uit die pas weken later op de radar verschenen.

Waar overheden aarzelden, handelde ik. Handelde de G.E.T.

Langzaam veranderde het beeld. Politici en inlichtingendiensten wisten van ons bestaan, maar keken weg.

Onze resultaten spraken harder dan hun protocollen.

Geen erkenning. Geen steun. Maar ook geen tegenstand meer.

Fase III – De stille afspraak

Op een dag werd de vraag onvermijdelijk:

“Als wij hen beschermen, waarom zouden zij ons dan nog bestrijden?”

Er kwam geen verdrag. Geen handtekening. Geen debat. Alleen een stil begrip: “Zolang wij leveren, krijgen we ruimte.”

Geen officiële samenwerking, maar ook geen blokkades meer.

Officieel bleef de G.E.T een spook.

Officieus werden we de schaduw waar staten zich achter verscholen.

De naam kreeg een facelift. Een politiek correcte jas:

Geheime Eenheid Terrorismebestrijding.

Een acroniem dat paste in een beleidsnota.

Maar de ware betekenis bleef van ons.

“Wij zijn het systeem achter het systeem. De ruggengraat van een lichaam dat niet weet dat wij het overeind houden.”

Fase IV – Ideologie als fundament

Voor mij was de G.E.T nooit slechts een organisatie.

Het was een instrument. Een blauwdruk van mijn ideaalbeeld van veiligheid: Preventie vóór detectie. Kennis vóór wetgeving. Opoffering vóór onderhandeling.

De organisatie werd mijn tempel. De leden mijn priesters.

Ik selecteerde ze met zorg. Geen traditionele agenten, maar mensen met een verleden. Met wonden. Met vuur.

Ik maakte geen machines van hen, maar waakdieren, trouw aan de kudde, gevaarlijk voor de indringer.

Onder mijn leiding kreeg de G.E.T een identiteit.

Niet als militaire macht, maar als geestelijk bouwwerk.

Een ideologie in beweging.

Hoofdstuk 6 - De waakhond

Ik geloofde niet in sollicitaties of diploma's. Een mens was voor mij geen CV. Het was een breuklijn. Een spanningsveld. Wat iemand had meegemaakt, zei mij meer dan wat hij ooit had gestudeerd.

Ik zocht geen perfectie. Ik zocht trauma. Leegte. Mensen die nergens meer bij hoorden.
“Een gebroken mens kan sterker zijn dan een heel mens, als je weet waar je hem laat breken.”

Ik speurde dossiers af van mensen die de samenleving had uitgespuwd:
Agenten die te hard waren geworden voor hun eigen korps.
Militairen die bleven uitvoeren wat niemand meer durfde te bevelen.
Analisten die meer zagen dan ze mochten weten.
Jongeren zoals ik ooit was: scherp, gevoelig, alleen.

Mijn rekrutering gebeurde zelden rechtstreeks. Meestal keek ik van een afstand. Soms maandenlang.
Ik lette op wie loyaal bleef aan zijn eigen code, ook als niemand toekeek.
Pas als ik zeker wist dat iemand beter thuishoorde in de schaduwen van mijn wereld, dan zette ik de eerste stap. Geen uitnodiging. Een test.
Zo vond ik mijn eerste en tot vandaag trouwste volgeling: Jennis.

Ze was achttien toen ze haar eerste moord pleegde. Een zaak die nooit werd opgelost.
Officieel zelfverdediging, maar ik las iets anders in het politierapport: berekening. Ze had die man niet uit angst gestoken, maar uit inzicht.
Ze koos in één moment voor actie, zonder aarzeling, zonder spijt. Dat viel me op.

Daarna verdween ze. Leefde op straat. Werkte onder de radar als koerier. Sliep in garages.
Haar dossier was incompleet, versnipperd, maar één patroon bleef helder: ze bewoog slim.
Risicoloos. Onzichtbaar.
Elke poging om haar te grijpen liep dood. Niet omdat ze vluchtte, maar omdat ze zich nooit plaatste op een plek waar vluchten nodig was.
Ik stuurde haar niets. Geen verkenner, geen aanzoek, geen geld.
Ik liet enkel een dossier achter in het busje waar ze tijdelijk verbleef. Haar naam en een adres erop.

Ze verscheen drie dagen later.

“Je zoekt iemand als ik. Maar waarom denk je dat ik jou moet vertrouwen?” vroeg ze.

“Ik zoek geen vertrouwen. Ik zoek scherpste. En jij snijdt,” antwoordde ik.

Vanaf dat moment stond ze aan mijn zijde.

Jennis sprak niet over loyaliteit. Ze belichaamde het.

Ik was voor haar geen vader, geen vriend, zelfs geen leider. Ik was haar anker. De richting die de wereld haar nooit gaf.

En in haar vond ik wat ik zelf nooit had: een waakhond die blaft vóór het gevaar toeslaat.

Ze deelde mijn wereldbeeld, maar niet mijn strijd.

Waar ik twijfelde, bleef zij stabiel.

Waar ik worstelde met nabijheid, kende zij de grenzen instinctief.

Ze was geen volgeling. Geen erfgenaam.

Ze was mijn beschermer.

Op een avond, terwijl ik verzonk in gedachten over verleden, heden en wat er nog restte, begreep ik het eindelijk:

“Ik ben geen persoon meer. Ik ben dit plan.”

Ik zei het tegen haar, maar eigenlijk was het een bekentenis aan mezelf.

Wat ooit begon als een missie, was mijn identiteit geworden.

Ik speelde geen rol meer. De grens tussen masker en gezicht was verdwenen.

Zelfs in de spiegel herkende ik Gabriël niet meer, dus werd het tijd om hem echt achter me te laten. Het was mijn leven, mijn lichaam en Gabriël mocht daar nergens meer in terugkomen.

Wat restte was een functioneel bestaan:

Een lichaam met een doel. Een geest zonder rust.

En een wereld die beschermd moest worden,

Zelfs tegen haar eigen wil.

Hoofdstuk 7 – Kayra: wat ik in jou zag

Langzaam groeide de G.E.T, en met haar groeide ook mijn macht. Maar ondanks alles bleef er iets ontbreken. *Jij*. Het meisje dat ik jaren geleden had gered. Zonder jou voelde mijn missie onvolledig.

Ik moest je terugvinden. Want *jij* was het begin van alles.

Het gebeurde op een zonnige herfstdag. Mijn bestaan, tot dan toe leeg, berekend, koud. Werd plots gevuld met iets wat ik niet kende: een doel dat niet uit ratio voortkwam.

Ik zag je op een schoolplein. Verstrikt in een ruzie met een jongen die je volgens mij al weken belaagde. Een woordenwisseling, een duw, en toen: explosie.

Je sloeg hem tot moes, met een kracht die geen enkel kind zou moeten bezitten.

Maar je was geen kind dat doordraaide.

Dit was gericht geweld. Niet blind, maar rechtvaardig.

Zijn gezicht: onherkenbaar.

Jouw houding: trillend, maar vast. Zonder spijt.

Ik aarzelde geen seconde.

Ik wist wat ik zag: potentie. Chaos. Maar ook een leegte die sturing nodig had. Niet enkel de kracht om te vernietigen, maar het instinct om te oordelen.

Ik hielp je. Niet alleen door het bloed van je gezicht te vegen of de camerabeelden te manipuleren.

Ik gaf je iets wat je nooit had gehad: een nieuwe identiteit. Geen slachtoffer. Geen monster.

Maar een jonge wreker. Daarom noemde ik je Kayra.

“Omdat je een geschenk bent,” zei ik.

Zo werd je geboren.

Vanaf dat moment veranderde er iets in mij.

Ik had nooit gehandeld uit liefde. Mijn keuzes kwamen voort uit overtuiging, uit logica. Maar Kayra... *Jij* was iets anders.

Je gaf mijn wereld betekenis. En daarmee werd je onmisbaar.

In de jaren die volgden, hield ik afstand.

Via de G.E.T hield ik je in de gaten, met ogen in netwerken van buitenstaanders, hackers, verdwaalde kinderen, vergeten soldaten.

Niemand mocht te dichtbij komen.

En telkens wanneer je handelde, tegen een pestkop, crimineel of een andere wolf, was het raak.

Zuiver. Meedogenloos. Nooit onschuldig bloed. Nooit willekeur.

Je woede was scherpgericht. En ik... bewonderde dat.

Wanneer je te ver dreigde te gaan, stuurde ik iemand.

Een fluistering hier, een verdwenen bewijs daar.

Ik hield je schoon. Onzichtbaar. Onaantastbaar.

Zolang je het pad volgde die ik voor je had uitgestippeld, zorgde ik dat niemand je kon breken.

Tot je verdween. Volledig. Geen signaal. Geen spoor. Geen gerucht.

Het voelde als een stomp in mijn maag.

Ik bouwde verder aan G.E.T, maar jij bleef in mijn gedachten.

Mijn project. Mijn erfgenaam. Mijn meisje.

Ik vond je terug. Jaren later. Niet in Zwolle, maar in een vergeten dorp: Eemdijk.

Je was veranderd. Volwassener. Zelfstandiger. Maar ook... gebroken.

Jij en Shyenna, of zoals ik haar noem, je parasiet, jullie bleven in conflict.

Misschien had ik je moeten laten gaan. Die dag dat je verdween. Ik heb het geprobeerd, echt.

Maar ik maakte me zorgen. Ik dacht dat je zonder mijn richting iets doms zou doen. Dat je parasiet je van binnenuit zou kunnen opvreten.

Maar dat vuur, dat zuivere morele vuur, brandde nog steeds. Kayra, je was er nog.

En ik wist: als ik je niet terug kon winnen, was alles voor niets geweest.

Hoofdstuk 8 – Tussen beschermen en beheersen

Wat ooit begon als een strategisch besluit, het vormen van een wapen, veranderde in iets wat gevaarlijker was: genegenheid. Niet romantisch. Maar ook niet zuiver vaderlijk.

Ondanks mijn kille uitstraling wist ik wat liefde was, al durfde ik het nauwelijks toe te geven.

In een ander leven zou ik misschien een gezin hebben gehad. Een dochter of zoon.

Misschien twee. Kleine handen die de mijne vasthouden zonder reden, gewoon omdat het kan. Een stem die “papa” zegt alsof dat vanzelfsprekend is, alsof ik dat altijd ben geweest. Een huis waar hun voetstappen galmen op houten vloeren, waar speelgoed vergeten wordt onder de bank, en tekeningen op tafel blijven liggen met kromme zonnen en paarse bomen.

In dat leven had ik geweten hoe het voelt om iemand op te zien groeien. Om de eerste stapjes te zien, de eerste schooldag, de eerste keer dat ze verdrietig thuiskomen en ik niets hoeft te zeggen, alleen moet zijn. Misschien had ik geholpen met huiswerk, of juist te hard gelachen om hun mopjes die nergens op sloegen. Misschien had ik geleerd hoe je haren vlecht, of hoe je een fietsband plakt.

Een dochter of een zoon. Iemand die op mij lijkt, maar beter. Vrij van mijn verleden. Met hun eigen dromen. Iemand voor wie ik alles zacht had willen houden, alles licht.

Geen bevelen, geen wapens, alleen een kind dat me aankijkt en weet: bij hem ben ik veilig.

Soms, midden in de nacht, voelde ik iets wat ik haatte: gemis.

Niet naar macht. Maar naar nabijheid.

Die momenten verdrukte ik. Onmiddellijk. Want ze herinnerden me eraan dat ik nog mens was. En een mens kon falen.

Toch raakte ik verstrengeld in mezelf.

Jij was mijn meesterwerk, het bewijs dat mijn visie werkte.

Maar ook mijn zwakke plek.

Elke keer dat je aan mij twijfelde, voelde het als verraad.

Elke keer dat je jouw eigen pad koos, voelde ik de controle wegglijpen en daarmee de veiligheid. De orde.

Maar mijn loyaliteit aan jou bleef onwrikbaar.

Ik stuurde leden van G.E.T op je af. Eerst om te observeren. Later om subtiel te sturen.

Wanneer je in gevaar kwam, greep ik in, zonder dat je het wist.

En op het moment dat alles samenkwam, mijn werk, mijn visie, jij, wilde ik dat je het zou zien.

Dat je zou begrijpen wat ik allang wist:

“Wij horen dit samen te doen.”

“Jij bent geen toeval, geen chaos. Jij bent een wonder.”

“En ik zal je niet verliezen. Jij bent wat ik nalaat.”

Ik had mijn organisatie gebouwd op loyaliteit zonder vragen.

Op gehoorzaamheid. Structuur. Beheersing.

Maar jij, Kayra... jij stelde vragen. Je zocht grenzen, en brak ze.

Je daagde mij uit, niet uit verzet, maar omdat je voelde waar het pijn deed.

“Als ik me laat gaan... wie beschermt dan de kudde?”

Dat was de vraag. En het raakte me dieper dan ik wilde toegeven.

Want dat was mijn angst.

Dat mijn controle loslaten alles zou doen instorten.

En jij, met je stem, je blik, je hart, je maakte mijn regels vloeibaar.

Ik probeerde afstand te houden. Jou klein te houden.

Maar hoe verder ik je wegduwde, hoe meer je onmisbaar werd.

Intimiteit werd gevaar.

En jij, Kayra... Jij was mijn grootste risico.

En toch mijn enige hoop.

In jou zag ik wat ik zelf nooit kon zijn: een balans tussen kracht en onschuld.

Maar Shyenna, haar morele kompas, verstoorde die balans. Dus moest ik haar verwijderen.

Niet alleen uit jouw psyche, maar ook uit mijn leven.

Want Kayra, zonder Shyenna ben je puur. Zonder twijfel. Zonder grens.

Precies wat ik nodig had.

In mijn poging jou tot erfgenaam te maken, vergat ik iets essentieels:

Dat het verschil tussen beschermen en beheersen soms maar één beslissing is.

Wat ik jou leerde, was niet alleen kracht.

Ik leerde je de schaduw te omarmen als wapen. Precies zoals ik dat zelf ooit deed.

Hoofdstuk 9 – Mijn bouwwerk

Wat ooit begon als een doolhof van chaos, geheime opdrachten en gewetenloze controle, begon ik langzaam te hervormen. Het netwerk, ontstaan in de schaduw van bureaucratie en macht, was machtig maar stuurloos. Anderen zagen een dreiging. Ik zag potentie. Met geduld en visie nam ik het over. Niet met geweld, maar met strategie. Ik verving de oude koppen, won loyaliteit, wiste sporen uit. Ik zuiverde het systeem van corruptie en herbouwde het op mijn voorwaarden. Wat overbleef, was geen los netwerk meer, maar een structuur. Strak, loyaal, efficiënt.

Ik gaf het een nieuwe naam. Of beter gezegd: een nieuwe betekenis.

G.E.T Geheime Eenheid Terrorismebestrijding.

In officiële dossiers bestond het niet. Geen registraties. Geen begroting. Geen toezicht. Toch evenaarde onze invloed die van de NCTV, misschien overtrof het die zelfs. Maar waar zij gebonden waren aan regels en publieke verantwoording, bewoog ik me in de marge. Onzichtbaar. Ongebonden. Opererend vanuit de schaduw met één enkel doel: dreigingen neutraliseren nog vóór ze zichtbaar werden.

“Geen parlementaire commissies. Geen persconferenties. Alleen resultaten.”

Voor de buitenwereld was ik slechts een naam op een vergeten lijst. Voor mijn tegenstanders een schim.

Maar voor mijn team, mijn eenheid, was ik de architect van een nieuwe orde.

G.E.T was geen organisatie. Het was een wapen. En ik had het scherp geslepen.

Mijn missie draaide nooit om macht. Het draaide om nalatenschap. Ik wist dat ik geen wereldleider zou zijn. Geen symbool. Geen standbeeld.

Wat ik wilde, was dat mijn orde zou blijven bestaan, ook als ik verdween. “Kayra jij moet die orde worden. Geen persoon, maar een idee.”

Mijn ideaal was een wereld waarin elke dreiging al werd uitgeschakeld voordat ze geboren was, door ogen die nooit sliepen, handen die nooit aarzelden.

Misschien was ik geen held, geen monster, alleen iemand die wist dat orde soms bloed kost. En als dat betekende dat ik zelf moest verdwijnen in de schaduw van mijn eigen werk, dan aanvaardde ik dat.

Want ik was slechts de architect. Het ging om het bouwwerk. Dat moest overleven.
En dat doet het nu. Met jou, Kayra. Ik vertrouw erop dat jij mijn levenswerk zult voortzetten.
Het land moet beschermd worden. Altijd.

Hoofdstuk 10 – Mijn laatste woorden

En nu... zie ik diezelfde blik in de spiegel. In mijn orders. In de manier waarop ik jouw twijfels wegpoets als bedreigingen. Ik ben geen bevrijder geworden. Ik ben een kopie.

Je bent niet langer mijn wapen, Kayra. Je bent mijn oordeel. Alles wat ik gebouwd heb, G.E.T, het netwerk, de doctrine, is sterk genoeg om landen te buigen, maar niet om jouw blik te weerstaan. Als jij mij de rug toekent, dan weet ik: Het is voorbij, ik ben voorbij. Niet door een bom. Niet door verraad. Maar door de stem van mijn eigen schepping.

Als jij degene bent die me stopt, dan aanvaard ik dat. Niet als straf. Maar als voltooiing. Want als jij mij kunt breken, Kayra, dan heb ik eindelijk een goede beslissing gemaakt. Dan is het bewijs geleverd dat ik iets heb nagelaten dat sterker is dan mijn fouten. Net als mijn mentor bij mij deed.

Maar wat als het allemaal niets betekent? Wat als jij verdergaat en mijn naam verdwijnt tussen de ruis? Geen standbeeld. Geen boek. Alleen een verdwenen man in een vergeten dossier. Misschien is dat mijn grootste angst. Niet de chaos. Niet de dood. Maar dat niemand zich zal afvragen wie de fundamenten legde. Dat zelfs jij zult zeggen: 'Hij was fout'.

Slot – Kayra

Zuchtend sluit ik het dossier. Ik begrijp sommige keuzes echt wel. Het komt voort uit verlies, angst en woede. De wil om recht te zetten wat in zijn ogen krom is. Maar hij was doorgeslagen in zijn ideologie. Het was zijn keuze om een monster te worden. Niemand dwong hem. Niemand stuurde hem. Nadat hij de G.E.T hervormde had hij het op een goede manier kunnen gebruiken. Het land beschermen, maar hij koos anders. Hij bouwde zijn orde, steen voor steen en koos ervoor wie eronder verpletterd werd.

Hij wilde dat ik de visie zou voortzetten. Maar ik ben geen idee, geen erfenis.

Ik zal dit land beschermen, ja. Maar niet met angst, niet met controle vermomd als orde. Maar op mijn manier. Geen bloedbad, enkel gericht en noodzakelijk geweld.

Gillians tijd is voorbij.

De toekomst die hij wilde, laat ik achter in het archief waar ik hem vond.

Wat ik opbouw zal geen schaduw zijn van wat hij achterliet.